יום ב', ז' בניסן תשס"ד (29 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"שאול המלך" [השלמת הסיפור מאתמול]...
בראש המשלחת. הוא גם סבר כי זיגיסמונד יהיה הטוב ביותר כלפי היהודים. כעת הגיעה שעת הביצוע.
כשהתקרבה אליו משלחת הנסיכים, ירד שאול מכסא מלכותו, התקרב אליהם, ואז בלי לומר דבר הסיר את הכתר מעל ראשו והניחו על ראשו של זיגיסמונד. "רואה אני כי הצבתם את הנסיך זיגיסמונד בראש המשלחת. משמע מכך, שכולכם מודים כי הוא החשוב שבכם, ובעיניי זה אות כי הוא הראוי מכולכם לשמש מלך פולין."
הדבר נעשה לעיני נציגים רבים מחוגי המדינה ומחוצה לה, והיה בבחינת מעשה שאין להשיבו. שהרי את דבר המלך אין להפר. בכך קבע למעשה שאול קצנלבויגן היהודי את גורל ממלכת פולין לשנים הבאות. ושאול – המלך ליום אחד – האריך ימים ונותר סמוך אל שלחנו של המלך החדש. [http://207.153.227.136/news/sh/arc/601-700/sh633.htm]

הסיפור כאן מבהיר שוב את הגישה היהודית לשלטון בארצות גלותנו. מלבד מעשה יוסף הצדיק במצרים ומאוחר יותר של אסתר המלכה באמפיריה הפרסית – שני מקרים אלה היו של שליטה מאונס – היהודים מעולם לא שאפו לקחת לידיהם את שלטון הארץ בה היו גרים בחסדי ה' יתברך. אמנם, למדנו בעבר על תפקיד **יהודי החצר** וסיפורנו אתמול והיום על **"שאול המלך"** [שאול, אולי מלשון 'לשאול' הוא...] מדגיש שוב את התפקיד שיהודים מלאו בתור יועצים בשלטון זה או אחר. אך יועץ כן, שליט – מלך, נשיא, וכו' – לא. אין הדבר מקרה. מאז ומעולם [וכפי שראינו בפולמוס על תכנית אוגנדה של הרצל], עיני העם היהודי היו אך ורק על ארץ אחת – ארץ-ישראל, הארץ שבה יהודים, בתור שליטים רבוניים, יכולים להגשים את תפקידם כעם ה', דבר שאי-אפשר לעשות באף ארץ אחרת.

השקפה זו מושרשת בנו מימי קדם, כפי שלמדים ממדרש זה על משה רבינו: "ויהי היום ופרעה יושב לאכול ואלפרעונית המלכה יושבת לימינו ובתיה [בתו, ואמו המאמצת של משה] יושבת לשמאלו ומשה יושב בחיקה. ובלעם בן בעור ושרי המלוכה יושבים אל השלחן לפני המלך. וישלח משה את ידו ויסר את העטרה מעל ראש פרעה ויתן אותה בראשו. ויראו השרים והמלך את המעשה הזה ויתמהו איש אל אחיו. ויאמר פרעה אל חרטומיו, "הלא תגידו לי מה משפט הדבר אשר עשה הילד הקטן הזה?" ויען בלעם בן בעור את המלך ויאמר, " יזכור נא אדוני המלך את החלום אשר חלם ואת פתרונו אשר הוגד לו. וידע אדוני המלך כי לקוח יקח הילד הזה את מלכותו ממנו ומלך תחתיו, והשחית את כל הארץ! ועתה, יצווה נא אדוני המלך להמית את הילד ולא יהיה לו למוקש." ויאמר יתרו, "אל נא ישפוך המלך את דם הילד בטרם לא נסהו וידע כי בלב רע עשה את הדבר הזה. ועתה, אם מצאתי חן בעיני המלך, ואם על המלך טוב לעשות את עצתי, יביאו נא קערה מלאה גחלי אש ואבני שוהם ושמנו אותה לפני הילד ואמרנו לו: קחה את הטוב בעיניך! והיה כי ישלח את ידו ולקח את האבנים היקרות וידענו כי מחכמה עשה הילד את הדבר – ועשה בו המלך כדבר בלעם. אולם, אם יקח את הגחלים – וניקה [= יהיה חפשי מעונש], כי בן שלוש שנים הילד ויחטא לפני המלך בבלי דעת." ותיטב עצת יתרו לפני המלך ויאמר להיעשות כן. ויהי כאשר שמו את הקערה לפני משה ויאמרו לו, "בחר לך באשר תחפץ", וימהר וישלח את ידו לקחת את אבני השוהם.

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננֶה עד עולם סלה."[תהלים מ"ח 9]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ב', ז' בניסן תשס"ד (29 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ויבא בעצם הרגע הזה גבריאל המלאך, ויאוחז ביד משה ויטה אל גחלי האש ויקח אותן משה ויגיען על שפתיו. ויהי [משה] מהיום ההוא **"כבד פה וכבד לשון"** [שמות ד' 10]." [כל אגדות ישראל]

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננֶה עד עולם סלה."[תהלים מ"ח 9]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל